

[Statsministeren.]

tallet i Landstinget, som har ført til de langvarige Forhandlinger om Lovgivningsspørgsmaal, der for længst var ført frem til Forhandling i Rigsdagen paa Regeringens Initiativ, Lovgivningsspørgsmaal, som det har vist sig, man alligevel ikke kunde opnaa Enighed om under de givne Forhold. Det kan man jo beklage eller lade være at beklage, men før eller senere skal der ske en Afgørelse paa det paagældende Omraade med Hensyn til den almindelige Arbejdsløshedsforsikring og formentlig ogsaa med Hensyn til Kriseunderstøttelsen. Ogsaa af den Grund finder jeg ingen Anledning til paa det nuværende Stadium at fordybe mig videre deri.

Jeg var lidt forbavset over at høre det ærede Medlem Hr. Krag gøre nogle Bemærkninger om den private Velgørehed og den Indsamling til de hjemløse, som har fundet Sted i et Par Maaneder, og navnlig var jeg forbavset over at høre, at det ærede Medlem misbilligede, at de hjemløse ogsaa skulde have Understøttelse i Paaskeugen. Hvad enten man nu synes om Velgørehed eller ikke — og jeg for mit Vedkommende maa tilstaa, at jeg foretrækker forsvarlig offentlig Hjælp fremfor Velgørehed —, synes det mig, at der under de givne Forhold, hvor Rigsdagen har stillet sig, som Tilfældet har været, var Anledning til at paaskønne den Velgørehed, som i saa stor Udstrækning har givet sig til Kende i denne Situation, og som jeg har opfattet som mange gode Borgeres Protest mod Venstres og de Konservatives politiske Holdning overfor de hjemløse. Jeg kan ikke forstaa, at man kan faa sig selv til at misbillige, at de hjemløse er blevet hjulpet under denne Form. Og det forekommer mig, at man har al Anledning til virkelig at se anerkendende paa, at et saa stort Resultat er kommet ud af disse Maaneders Indsamling til de hjemløse. Det forekommer mig lidet rimeligt, om man havde standset just foran denne Paasketid, vi gaar ind i.

Endelig gjorde det ærede Medlem Hr. Krag ligesom senere i Aften det ærede Medlem Hr. Christmas Møller nogle Bemærkninger om det mærkelige eller urimelige i, at man søgte Arbejdskraft og ikke kunde faa tilstrækkelig Arbejdskraft, samtidig med at der var saa mange arbejdsløse. Jeg ved ikke, at der foreligger noget om, at man ikke kan faa Arbejdskraft. Det ærede Medlem Hr. Krag nævnte som Vidnesbyrd om, at den Situation var til Stede, at der var mange Annoncer i Bladene om Arbejdskraft til Landbrug. Jeg synes aldeles ikke, at det er

Bevis for noget som helst andet end, at Folk ad den Vej søger at faa Arbejdskraft udenom Organisationerne. Thi vil de paagældende, der søger ad den Vej, have Arbejdskraft, kan de henvende sig til det offentlige Arbejdsanvisningskontor. I dette stod indskrevet i den sidste Uge, vi har Beretning for, den 20. Marts, af Landbrugsarbejdere 5 498. Man kunde altsaa foreløbig telefonere til Arbejdsanvisningskontoret om de 5 498, saa var der dog et Par Tusinde Annoncer, som kunde spares. Og skulde det vise sig, at de paagældende ikke vilde arbejde, vilde Lovens Virkninger komme over dem i Retning af, at Adgangen til Understøttelse berøves dem, som Loven paabyder. Jeg tror derfor ikke, at der er ført nogen Art af Bevis for Mangel paa Villie, selv om der skulde være et betydeligt Antal Annoncer i Bladene om Arbejdskraft til Landbruget. De Annoncer har den Grund, som jeg nævnte, og saa længe som man ikke vil henvende sig dertil, hvor den arbejdsledige Arbejdskraft staaar indskrevet, for at faa den, vil man stadig kunne føre den Art Beviser, som ikke beviser noget som helst.

Ud over disse Bemærkninger er der vel ikke Anledning til at sige andet end at gøre en Indsigelse mod den Behandling, denne Sag har faaet. Denne Behandling har været højst karakteristisk for de to Partier, som har Magten i Landstinget, og som har forberedt Landstingets Afgørelse ogsaa her i Folketinget. At dette har kunnet ske i Tider, hvor Arbejdsløsheden antog et saa alvorligt Omfang, og samtidig med, at man Dag efter Dag paakaldte Hjælpsomhed overfor andre Sider af Samfundet, og ogsaa har faaet Hjælp i den Henseende og yderligere har Forventning om Hjælpsomhed og samtidig med, at man kræver Hjelpeforanstaltninger gennemført til Landbruget, at man under disse Forhold i 2½ Maaned saboterer Forslag om midlertidig Hjælp til 17 000 arbejdsløse, som ikke har Krav paa vedtægtsmæssig Understøttelse, kan ikke andet end tages som et højst karakteristisk Træk for de to Partier, som har Magten til at gøre det, der ved denne Lejlighed gøres.

Jeg beklager selvfølgelig den Behandling, som herved er blevet de arbejdsløse til Del, og ved jo, at der aldrig af Arbejdsrepræsentanterne er handlet paa tilsvarende Maade overfor andre Dele af Samfundet, som paakaldte Samfundets Hjælp. En Række Kommuner har nu overanstrengt sig for at hjælpe de arbejdsløse gennem disse vanskelige Maaneder, medens talrige arbejdsløse, der har deres Hjem i Kommuner, hvor en saadan Offervillie ikke er til